

науково-художній часопис **БОГОВИЦЯ**

2010 рік, вересень, число 9 (59)

ВІТАЄМО В НАШОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Інститут філології та суспільствознавства починає свою історію з 1930 року як мовно-літературне відділення. У 1992 році підготовку вчителя-словесника було відновлено у складі педагогічного факультету. Організаційне виокремлення філологічного факультету відбулося у березні 1994 року. У липні 2005 року шляхом його реорганізації утворений Інститут філології, до складу якого входило два факультети (української філології та іноземної філології). Реорганізаційні зміни у вересні 2005 року започаткували роботу Інституту філології та суспільствознавства у складі трьох факультетів (української філології, іноземної філології та історичного).

Сьогодні наш Інститут відкриває Вам широку дорогу до нових знань, у прекрасний світ наукового і творчого пошуку. Ви маєте велику честь навчатися в Інституті філології та суспільствознавства, до складу якого входять три факультети: факультет української філології, факультет іноземної філології та історичний факультет, відділення довузівської підготовки і післядипломної освіти, 9 кафедр, наукові лабораторії, центри тощо.

Навчальний процес в Інституті забезпечують 146 викладачів, серед них 19 докторів, 77 кандидатів наук. На денному і заочному відділеннях навчається 1638 студентів.

Потужний науково-педагогічний потенціал, сучасна матеріально-технічна база, новітні комп'ютерні технології та індивідуалізація навчального процесу, плідна співпраця з вітчизняними й зарубіжними університетами та власні багаторічні традиції дозволяють готувати філологів з належним рівнем фахової підготовки.

Навчання в університеті покладає одночасно на Вас і велику відповідальність, а в нас вселяє оптимізм і впевненість у тому, що Ви наполегливо будете оволодівати знаннями, утверджувати високу духовність, шанувати і помножувати наукові традиції та досвід, що їх формували не одне покоління студентів і вчених нашого університету.

Маю надію, що Ваші здобутки свого часу також поповнять надбання попередніх поколінь випускників, завдяки яким університет славиться як осередок творення національної і світової культури.

Висловлюю щире подяку Вашим батькам і вчителям, які виховали у Вас властиве нашому народові прагнення до знань.

Бажаю Вам невичерпної енергії, міцного здоров'я і наснаги до праці на шляху до нових знань і високої мети, яку Ви поставили перед собою, поєднавши свою долю із нашим університетом, цікавого дозвілля, надійних друзів, здобутків у праці та навчанні.

Будьте гідними високого звання студента Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини!

**Валентина
Олександрівна
КОВАЛЬ,
директор
Інституту
філології
та
суспільствознавства**

Сьогодні Україна увійшла до групи країн із високим рівнем суїцидальної активності (більше 29,2 самогубств на 100 тис. населення). При цьому даний показник збільшився з 19,0 випадків на 100 тис. населення в 1996 р. до 29,2 в 2009 р. (серед дитячих суїцидів відповідно з 5 до 7 випадків)[2].

Самогубство (суїцид) — це крайній вид аутоагресії, навмисне позбавлення життя.

Актуальність дитячої проблематики в суїцидології визначається нагальністю завдань профілактики самогубств серед учнівської молоді. Згідно з результатами соціально-психологічних досліджень 27,2 % дітей віком 10-17 років іноді втрачають бажання жити, 17,8 % — вважають, що нікому немає до них справ, 25,5 % — не завжди можуть розраховувати на допомогу близької людини, 51,9 % — не стримуються в ситуації конфлікту[3].

Аналіз психолого-педагогічної літератури дозволяє визначити фактори ризику[1]: переосмислення національної та власної системи цінностей, девальвація цієї системи; відхилення в розвитку психіки (розлади поведінки, асоціальна особистість, психічні розлади, викликані лікарськими препаратами); заниження самооцінки, неможливість самореалізації; руйнування необхідного кола спілкування, так званого референтного мікросередовища; попередня спроба самогубства; глибокі почуття депресії, безнадійності, безпомічності; втома від життя; відчуття самотності, непотрібності (часто помилкові); вживання наркотиків, алкоголю; правопорушення; стресові життєві ситуації (серйозні непорозуміння з батьками, друзями тощо); доступ до вогнепальної зброї, токсичних речовин, отрутохімікатів та ін.; фізичні страждання; перенасичення ЗМІ картинами жорстокості, що має великий негативний психологічний вплив на підлітків.

ПРИЧИНИ СУЇЦИДАЛЬНОЇ ПОВЕДІНКИ В ПІДЛІТКОВОМУ ВІЦІ

Характерним для мотивації підліткових самогубств є превалювання почуттів безнадії та безпорадності, підвищена чутливість до образи власної гідності, максималізм в оцінках подій і людей, невміння передбачати справжні наслідки своїх вчинків. Властива періоду становлення особистості самовпевненість у поєднанні з вищевказаними рисами породжує відчуття безвихідності, фатальності конфлікту, загострює переживання відчаю та самотності. При такому внутрішньому стані навіть незначний стрес може призвести до небезпеки суїциду дитини або підлітка[1].

В результаті дії цих стресових ситуацій може виникнути психічний розлад — депресія, при цьому в підлітків спостерігаються такі емоційні порушення: соматичні скарги; втрата апетиту або навпаки — надмірний вияв його; раптові приступи гніву, часто спричинені дрібницями; абсолютна байдужість до свого зовнішнього вигляду; постійне відчуття покинутості, самотності, непотрібності, відчуженості, некорисності, провини чи суму; вияв нудьги у звичному оточенні, погіршення якості навчання чи результатів роботи, яка раніше приносила задоволення; уникнення будь-яких контактів, зокрема з батьками, родичами, друзями. Одними з основних причин суїцидальної поведінки в підлітків є також їхня нездатність до продуктивного виходу з ситуації; незформованість та неефективність способів психологічного захисту, який дозволить би їм впоратися з емоційними навантаженнями; наявність психотравмуючих ситуацій та невміння знайти конструктивне рішення для їх розв'язання. Відомо, що підлітковий вік є важливим етапом життя людини, оскільки саме в цей період зароджуються основні риси зрілої особистості, формуються основні риси, механізм регулювання поведінки, розвиваються психічні функції, однак підлітку не вистачає індивідуального соціального досвіду — це породжує внутрішні психологічні проблеми й міжособистісні конфлікти, що є одними з причин суїциду.

Ряд дієвих практичних рекомендацій запобігання суїциду розроблено зарубіжними вченими. Методики та різноманітні вправи для позбавлення від депресії пропонує німецький учений Р. Меркле. Розкривши значення психоенергетики в практичному лікуванні хворих, що перебувають на межі суїциду, психотерапевт П. Шелленбаум (Швейцарія) розробив практичні поради для подолання негативних емоцій. Перелік наукових напрацювань з цієї проблеми можна було б продовжувати. Стрижневим у них є пояснення, що самогубство — це сила від слабкості, ілюзорна втеча від життя, невиправна помилка. Тому для подолання причин явища слід виховувати сильні, мужні, вольові характери[2].

Отже, суїцид — надзвичайно складне явище. Разом з тим, розуміння і реагування на суїцидальну поведінку конкретної людини не потребує глибоких знань в області медицини чи психології. Потрібно лише проявити увагу до того, що людина говорить, серйозно це сприйняти, висловити підтримку або звернутися за відповідною допомогою. Багато людей гине у результаті суїциду лише тому, що їм не була запропонована допомога і підтримка. Будьмо уважними до тих, хто поряд з нами!

Список використаних джерел:

1. Вашека Т. В. Рання діагностика та профілактика суїцидальної поведінки в підлітковому віці// Практична психологія та соціальна робота. — 2006. — №6. — с. 64-66
2. Попередження суїцидальної поведінки дітей та підлітків// Все для вчителя. — 2003. — №30. — с. 53-64
3. Сабат Н. Профілактика суїцидальної поведінки серед підлітків//Соціальний педагог. — 2007. — №11. — с.35-37

Шеленкова Н. А.,
викладач
кафедри
психології

Про жартівливу пісню

Здавна мандрівники й дослідники, письменники та громадські діячі сусідніх народів відзначали як одну з типових рис характеру українців їх невичерпний гумор. Луначарський справедливо вбачав у цьому вираз «величезних і свіжих невичерпних сил, які відчувають за собою право дивитись і на дрібне, і на значне, крупне певною мірою згори вниз, пом'якшувати ненависть презирством і зневагою, захоплення і схилення — іронією, горе — надією». Гумор і оптимізм — близнята. Конденсуючи світлі емоції, гумор був для народу своєрідним засобом самозахисту в умовах гніту та лихоліття. В атмосфері буйних веселощів і в сміхові, нерідко пройнятому смутком, людина прагнула знайти забуття від усього несправедливого і злого, вдарити лихом об землю й дихнути на повні груди. Несучи важкий тягар біди, експлуатації, воєн, народ ніби урівноважував гумором свій настрій, свій життєвий пульс, усвідомлював свою колективну силу, оберігав своє духовне і моральне здоров'я.

Гумор, як важливий складник психіки українського народу, щедро виявив себе в народній поетичній творчості та мистецтві. Серед гумористично-сатиричних жанрів української народної творчості провідне місце належить жартівливій пісні. В ній переливаються всі барви й відтінки народного гумору, всі нюанси сміху — від ледь вловимої посмішки одними очима до бурхливого, масового нестихаючого реготу. В гумористичних широких, сюжетних піснях і коротеньких танкових приспівках, що в переважній більшості виникли на живому матеріалі української дійсності, чи не найповніше відображена весела вдача народу.

Їх питома вага в українській народній пісенності настільки велика, що деякі фольклористи були ладні визначити ці пісні за основне річизце української пісенності. «Пісні веселого або жартівливого змісту, — писав, наприклад, М. Закревський, — є, здається, найчисленніші. Тут повне привілля для веселощів, іронії і дотепу українця, без яких він не може жити. Ця веселість тим привабливіша і забавніша, що вона непідробна, природна; а дотепність, неначе іскра, часто з'являється несподівано і з блиском; проте деколи переходить за межі пристойності...»

Жартівлива пісня належить до споконвічних національних надбань української народної поезії. Її передував гумористичний струмінь давньої обрядової слов'янської народної пісенності. Від самого початку розвитку української народної пісенності жартівлива пісня стає її невід'ємним складником і посідає в ній важливе місце.

Протягом століть жартівлива пісенність виробила надзвичайно багатий художньо-поетичний арсенал комізму. Поетика народної гумористичної пісенності — це ще й досі не вичерпане джерело майстерності для письменників-гумористів і сатириків.

Діапазон використання надбань народної жартівливої пісні ввесь час розширюється. Вхід жартівливої пісні в різні види сучасного мистецтва і культури — поезію, прозу, кіно, пресу, телебачення, живопис — це тема, що заслуговує спеціального узагальнення. Воно на численних яскравих фактах покаже, якими барвистими й веселими променями грає й виблискує жартівлива пісенність у великому потоці національної культури, які ці народні скарби, творчо засвоєні митцями-професіоналами, сприяють збагаченню й поповненню культури новими дійовими надбаннями.

*Очеретом качки гнала,
Запугалась та й упала.
За те мене мати біла,
Щоб я хлопців не любила.
А я хлопців не любила,
Тільки Грицька та Кирила,
І Микиту та Данила,
А іншим лік загубила.
Опанаса і Уласа,
Бо танцюють у два баса.
За Трохима під кінець
Побив мене панотець.*

**Василь
СЕМЕНЧУК**
викладач
кафедри
української літератури
та українознавства

Зустрінемося на Шипоті...

Існує народне повір'я — на Купайла шукай цвіт папороті, якщо знайдеш, тебе чекає неймовірне щастя. На Шипоті побутує інша прикмета — на Купайла треба шукати свій намет.

Ти любиш комфорт? Звичайно що так. Ти звик користуватися електрикою, водопроводом та супутниковим телебаченням, щодня заварюєш собі каву на газовій плиті. А ти готовий до життя в умовах незайманої природи, де для тієї самої кави спочатку потрібно принести з річки води, назбирати в лісі дров, розвести багаття? Твоя відповідь «так»? Знаєш, це ще треба перевірити. Моя порада — їдь на Шипіт. Якщо ти хочеш відпочити від цивілізації, насолодитися прекрасними краєвидами гір і власною самостійністю, а також познайомитися з неймовірно цікавими людьми — твоє місце саме там. Що ж таке «Шипіт» і з чим його їдять?

Багато хто називає це фестивалем. Що ж, дійсно, певна схожість є, але насправді це просто місце збору хіпі з країн СНД та Східної Європи біля мальовничого водоспаду Шипіт (Міжгірський р-н, Закарпатська обл.). Для довідки, в СРСР також існували традиційні збори хіпі, зокрема, на річці Гауя в Латвії (існував ще з 1970 і підійшов до кінця в 1990 у зв'язку з розпадом СРСР і введенням візового режиму між Латвією та іншими країнами СНД). Збір на Закарпатті розпочав своє існування у 1993 році. Починаючи з того часу — це культове місце як і для олдових хіпі, так і для молоді, яка намагається відродити хіпові погляди на життя в сучасному суспільстві.

Жителі Шипоту не прагнуть популяризувати свій збір, так як рік за роком туди починає приїжджати купа «лівого» народу. Нежданими гостями стали припанковані хлопці і дівчата, які шукали в горах не душевного спокою і єднання з природою, а диких алкотрешів і буйних гулянь до самого ранку. Таке сусідство часто буває не досить приємним, адже міліції на Шипоті зроду не було, а витівки панків не завжди вписуються в рамки моральних норм.

Поїхати на Шипіт було моєю ідеєю «фікс» з тих пір, як я дізналася про його існування. Довго думала, чим добиратися до Закарпаття. Вибір упав на автостоп. Отож, я знайшла собі супутника (їхати стопом одній якось було страшно) і знаючи, що найяскравіше дійство там відбувається саме на Купайла (хоча хіпі живуть там майже все літо), 30 червня ми вирушили в дорогу.

Нам пощастило добратися до місця вже 1 липня ввечері. З останніх сил ми дряпались вгору на поляну, здалеку доносились якась музика. Нарешті ми добрали до досить великого каменя, біля якого витанцьовували якісь люди (пізніше я дізналась, що той камінь є місцем загального зібрання люду упродовж всієї доби, а на Купайла біля нього розкладають купальську ватру). На запитання, чи можна коло них відпочити після підйому, відповіли дружелюбною посмішкою. З

абсолютною точністю можна було сказати, що то хіпі — простий невигадливи одяг всіх кольорів веселки, довге волосся як у дівчат, так і у хлопців, купа феньок на руках — вони танцювали під пісні Beatles якісь вигадливі танці. Найнеймовірнішим було те, що музика доносилися з величезного магнітофона, який тримав на плечі прихіпований дідок років 70-ти. Я не думала, що на Шипоті буде настільки багато олдових хіпі. Але саме вони служать доказом того, що стиль життя певних прошарків молоді не являється абсолютно тимчасовим захопленням субкультурою, а можливо є покликом душі.

Отож, поміркувавши про високі матерії, я разом з напарником побрела ставити намета. Дорогою ми весь час зашпортувалась за якісь кущики. Спільними зусиллями натягнули «савецку» брезентуху і полягали спати. Яким же було моє здивування, коли зранку виявилось, що ті маленькі кущики не що інше, як чорниці. Тож беручи до уваги дефіцит їжі (з собою нічого не брала, розраховуючи на добрих людей і кору на деревах, кожного ранку я випасалась на чорницях. Наслідком були сині пальці і зуби, наче у фільмі жаху. Але розуміння того, що на цей естетичний недолік ніхто просто не звертає уваги, неймовірно підіймало настрій.

Характерною особливістю Шипоту є те, що люди, приїжджаючи сюди, беруть з собою найрізноманітніші музичні інструменти: починаючи зі стандартної гітари і закінчуючи скришкою, блок-флейтою чи тамтамами. Останні користуються особливою популярністю, позаяк тут багато умільців грати на них незвичайні, майже шаманські, мелодії. А якийсь дивак навіть притягнув із собою трембіту. Найцікавіше те, що коли він грав, це майже напевно було сигналом для дощу, ніби цим гулом він перемовлявся з грозовими хмарами.

Через два дні після приїзду мій напарник по автостоупу поїхав додому разом з наметом, мотивуючи це тим, що його тонка натура не пристосована до умов дикої природи. Відсутність власного міні-табору розв'язала мені руки, тож відтоді весь Шипіт став мені рідним домом. Кожне наметове містечко радо приймало мене як гостя

і пропонує залишитися на ночівлю. Отож я приєдналась до дружної сім'ї хіпі, вписавшись в палатку до дружелюбних латвійців. За час перебування на Шипоті я кілька разів міняла місця ночівлі, намагаючись не набридати людям. Крім того немає більшого кайфу, як спати просто неба, щоправда зранку було досить прохолодно, але що поробиш — гори все-таки.

Найбільше на Шипоті мене цікавила одна місцина. Люди називали її Резервацією. Ходили чутки, що там селяться ті самі олдові, про яких так багато говорять. Кажуть, що вони не раді новоприбулим і взагалі вороже ставляться до гостей. Що ж, мені випала можливість це перевірити. В Рекреацію мене привів хіпі, що періодично живе на Шипоті з 1993 року, тобто з початку початків. Переїшовши невеликий потічок (щовесни він перетворюється на бурхливу річку) я втрапила на досить велику поляну. Посередині горіло велике вогнище, трохи на віддалі стояв... — не повірила власним очам — справжній вігвам, про який я лише в книжках читала та у фільмах бачила. Олдові виявились дружелюбними і говіркими — ми балакали про все, починаючи з методів приготування трав'яного чаю, закінчуючи сучасним мистецтвом. Розмову доповняла гра на гітарі та тамтамах, при цьому ми переспівали купу бардовських пісень, сидячи тісним колом навколо вогнища та попиваючи глінтвейн.

Насолодившись приємним товариством, я відправилась назад до таборів, аби долучитися до мега-цікавої справи — будівництва Купальської ватри. Так-так, саме будівництва, адже висотою вона мала бути під 20 метрів, і ця величезна конструкція ще й не повинна розвалитися, тільки почавши горіти. Тому до цього діла було залучено найтямовитіших чоловіків, що пів дня складали ватру з принесеного хмизу і величезних зрубаних сосен. Кожен табір вважав за свій обов'язок принести дрова для вогнища, і великі, і малі працювали спільно. Авжеж, ви правильно прочитали, «малі». Багато хто приїхав на Шипіт з дітьми, дехто навіть з зовсім маленькими, які голенькі бігали по траві, відчуваючи всю свободу незайманої природи.

І от довгождане 6 липня. Всі жителі Шипота дістали з рюкзаків святковий одяг (в кого це була вишиванка, в кого — яскраве плаття з дивними орнаментами) і зібралися біля ще не

підпаленої ватри. Хто спілкувався, хто плів феньки, хто заплітав расточки, хто грав на гітарі, хто доплітав вінок з різнотрав'я і папороті — здавалося всі забули для чого вони тут зібралися. Недалеко від мене примостились на землі люди, що вистукували на тамтамах шаманські мелодії, гіпноізуючи при цьому ватру поглядом. І ось — чудо — вогнище почало розгоратися. Придивившись, я побачила людей всередині (!) ватри, які підкидали хмиз, щоб жадібний бог вогню мав що їсти. Досить швидко їм там стало жарко, та і не було більше сенсу підкидати дрова — вогонь набрав сили і розростався. Невдовзі вогнище перетворилося на величезний стовп жару, що здавалося, майже торкався неба.

Тамтами було чутно все краще і краще — музиканти пришвидшували ритм, очікуючи моменту, коли ватра почне падати. В передчутті кульмінаційного моменту люди, не втримавшись, почали водити хороводи навколо, не зважаючи на ризик бути приваленими стовбуром дерева чи, як мінімум, обсмалити волосся. Я ж не могла відвести очей від полум'я, воно наче затягувало мене всередину, кидалося іскрами, витягувалося язиками в мою сторону... Ось він, кульмінаційний момент — ватра почала падати. Спочатку повільно, потім швидше і швидше... І ось вся ця велич, яка щойно торкалася неба, лежить на землі. Жителі Шипоту, якийсь час погомонівши поряд, розбрідаються по наметах, найвитриваліші ж продовжують грітися біля багаття. Я ж попрямувала... ні, не шукати цвіт папороті, на Шипоті свої прикмети. Я пішла шукати гарну компанію, адже це була моя остання ніч в горах. Йшла, як завжди, на звук гітари і співу, тому прибилася до тісної компанії навколо вогнища, звідки лунали слова знайомої пісні «Машини времени». «Свої» — подумала я.

Сходило сонце. Недоспана ніч давалась взнаки деякою загальмованістю, як у фізичних діях, так і в розумових процесах. Йшов дощ. Карпати зі мною прощалися. Зібравши рюкзак, я почала спуск вниз, до найближчого села. На горбку зупинилась, поглянула у сторону гір, і закричала щодли: «Шипіт, я повернуся». І я обов'язково повернуся. Наступного року. Зустрінемося на Шипоті?

Шукаю щиро, віддано, звабливо...

То янголи змивали з нас гріхи.
Дощем сховати сльози намагались.
В душі zostались вірними шляхи...
У цім зізнатись один одному боялись.

Гриміли мрії, де були удвох.
Послало небо блискавок болочих.
За нами тихо стежив мудрий Бог,
А ми тримались гордошів колочих.

Кидався градом теплий, ніжний світ,
І злий вітрисько забирив кохання.
Зустрітись просив жасмину квіт,
Теїєї ночі зрадили страждання.

В обійми розначу себе загнав.
Чекав підтримки, доля глузувала.
Чого ж мене тоді шукав,
Коли та дівка з мрії кепкувала?

Нікому не потрібен? — Що ж, бува.
Звернись до часу: він усіх лікує.
Давно уже не вірю я в дива,
Любов до тебе більше не рятує.

Я щирий янгол? — Знаю це й сама.
Лиш крила твої руки обірвали.
Йди туди, де янголів нема,
З такими важко: ми життя кохали!

То не сльоза, а крапелька дощу
Скотилася спокійно по обличчю.
Змарнілою душею я лечу
До того, кого серцем кличу.

Не зірка то погасла, а життя.
Куди поділося — ніхто не знає.
Із неба чути янгола ниття,
Він закохався, а тому страждає.

То не печаль, а помста почуттям,
Які любов оманною вкривають.
За нього свій талант віддам,
Хай янголи закохані співають.

Останній подих

Нещадно ряєт у лісі звір топтає,
Не розуміючи, що цим вбиває душу.
У погляді всю ненависть ховає,
Душа ж питала: «Чом вмирати мушу?»

Звір скаженів, кричав, а потім змовк.
Останні квітка подихи робила.
Благанням не піддався лютий вовк:
Через красу життя своє згубила.

Він бачив сльози рясту, тихий схлип.
Той ніжний шепіт не просив нічого.
Хотів щось мовити, але захрип.
Збагнув, що знищив часточку святого.

Стоїть стіна холодна і висока.
Я квітами прикрасила її.
Довкола неї лиш ріка глибока,
Купаються в ній спогади мої.

Немає сил здолати перешкоду.
Хоч сильний дух, а слабість у руках.
Душа пересміється у негоду,
Колись забудемо про біль в серцях.

Стоїть стіна холодна і висока.
Самі ми збудували мур міцний.
Довкола неї лиш ріка глибока,
На дні сидить замріяний святий.

Не ті думки лунають в голові.
Дорослими, напевно, поставали.
Он дід іде в старенькому брилі,
А поряд зрадник бавиться словами.

Закохані, мов голуби воркують.
В нещаснім погляді виспіває сльоза.
Вночі красиві янголи танцюють,
Удень зникає радості зоря.

Один римує вірш, а другий творить
прозу.
Їх бачить думка: їй усі рідня.
Потрібно кожному отримать грішну дозу,
Щоб вибороти право на життя.

Не ті думки чарують небеса.
Дорослими зробилися від болю.
Наївна стежка терном заросла...
Іду тепер я швидшою ходою.

Чого дзвінка чекаю, наче раю,
І мовчки заглядаю в твої сни?
А, може, закохалася?.. Не знаю...
Прийди до мене... Тихо... Ніжно...Йди!

Шукаю щиро, віддано, звабливо
Твоїх очей спокійну благодать.
Вбіжи, влети до серденька красиво,
Його задарма зможу я віддати.

Чого дзвінка чекаю, наче раю,
І мовчки заглядаю в твої сни?
А, може, закохалася?.. Не знаю...
Прийди до мене... Тихо... Ніжно... Йди!

А мрії наші горнуть небеса,
Хор янголів співає над землею.
Розплетена зажурена коса,
І я тепер зовусь твоєю.

Корюся погляду задумано-яснім,
Здаюся рукам стривожено-зміцнілим.
Зову тебе лишень своїм,
І віддана думкам сп'янілим.

Щасливі мрії горнуть небеса.
Хор янголів співає над землею.
На квітах досі заспана роса,
Радію, що зовусь твоєю!

Сьогодні ластівка до кухні залетіла.
Щасливу вістку, кажуть, принесла.
Я іншого кохання не зустріла,
Та й пташка та нещасною була.

Вона веснянки змушена співати.
Радіти сонечку та долю веселить.
А я втомилася єдиного чекати,
Не хочу більше споминами жити!

Колись та ластівка між зорями
літала.
Щось сильне намагалась вберегти...
Лиш одного та пташечка не знала:
Давно її не слухають боги!

Анастасія
ПОДБИТОВА

Двері в минуле закриті...

Що для вас випадок?
А може це випадок, а знак?
А вирок долі, а може це...
Просто жарт?..

Любов, яка про вас забула, яка проходить поруч
І каже лише: «Привіт»,
А ти просто плачеш, і ідеш ліворуч...
Але навіщо плакати,
Коли уже запізно?
А може це лише початок
Того, що ніколи не буде?..

Майбутнє... Як голосно звучить!
Йдуть думки дитячі,
За ним надії мить.
Залишаються від кімнати ключі
І самотній у небі місяць горить,
А я не знаю, що робить,
Куди себе звідси подіть...
А хочеться з птахами у вирії полетіти
І забути, як голосно майбутнє звучить...

Думаєш, все так легко забути,
Як ти казав: «Усе пройде, ти лиш забудь...»
Немов це у комп'ютері кнопку натиснути
І навіки на це все забути.
Тобі ж так легко це все сказати?
Це ж не твоє серце у вогні горить...
Але пройде потроху часу мить,
Поплачу, помучусь прийдеться забути,
А потім осмислю, що не було, кого любить.

Дивлюсь з вікна на місто тихе,
Замовкла Умань, лиш чути птаха спів,
Мовчить самотній парк, напевно, когось жде,
І, взявшись за руки, щаслива парочка іде.
Високий хлопець і низька вона,
Шепочуться тихо, і він тихо її обійма,
Здавалося, усе в них добре та сумно чомусь їй.
Він же з нею поруч, а подумки вона
Здіймається далеко в небо, а там вона одна.
Побачивши все це зверху,
Зрозуміла дівчина одне:
Що поруч з нею не хлопець прямує,
А тихо підступно самотність іде...

Завтра їду я додому...
Здавалося, два місяці забутку...
Насправді я обманюю себе,
Це лише втеча від своєї думки.
Попробую забути його і переборювати себе,
Але ж я знаю, що це не допоможе,
Як і те, що два роки не разом, тобто я без тебе...
Що мої думки, як завжди, з тобою ж,
А сенсу то нема як згадати той ранок,
І в голові прокручується лише образа
На той несправедливий світанок...

Просила зустріч,
І знов почула ні,
І знову ти не можеш,
І знов невесело мені...
Здається, можеш, а не хочеш,
А іноді поруч та і то уві сні.
Кажеш, що потім якось зможеш,
А вже не хочеться мені ...

Прекрасний літній день, а на душі чомусь так томно,
Хочеться бути десь не тут, хочеться бути десь далеко...
Там, де сонця повен день, де поблизу море,
Щоб цілий день був у тиші та тільки тиха пісня грала,
І птахи в небі гарно собі літали...
Побути б у такій тиші хоча б лишенько день,
А потім повернутися назад в цей божевільний світ
І бачити той прекрасний день всього лиш уві сні...

Пробач мені за те, що набридаю,
За те, що прошу зустріч і знову чую: «Ні».
Що просто тихо сама обіймаю,
А ти мовчиш і кажеш сумно: «Стій!».
Хоч цілуєш тихо, ніжно,
А відчуття, немов би не мене.
Ти думаєш, це легко, та зрозумій мене, що ні.
І знову ти відходиш, збудивши серце у мені.
Проходить знову час, затихне біль нелегкий,
Та тільки холодно мені,
Що ти залишився такий далекий...

Привіт, мій друже!
Не забув про мене?
І я не забула.
Не тримай на мене зла,
Це найкраща зустріч наша була.
Пам'ятаєш осінь, парк...
А пам'ятаєш, як я тебе малям назвала?
Наші розмови годинами,
І як я тебе вперше обняла.
Добре було, коли відчувала розуміння...
Але згодом осінь прийшла...
З вітром пролетіли думки, слова
І, як дерево про опале листя, я про все забула...
Пройшла зима, весна, настало літо.
Невдовзі осінь...
Вона нагадає мені,
Що твоє тепло з собою забрала...

Як добре зараз у парку ...
Квітує, вода стрімко тече,
Та тільки сумно кажуть думки,
І знову сльоза тече .
Радісно дивитися на пари,
І як щасливі вони,
Та згадувати ті пори часу
Коли і я була, як вони...
А зараз знову літо,
І гарний знову парк,
І сумує тихо серце,
Та тільки сльози кап-кап-кап.

Перший погляд,
Перше слово : «Привіт!»
Перший дзвінок,
Перший думок політ.
...Пройшов перший рядок,
За ним думок політ,
А потім тепло твоїх рук ...
І залишився лише: «Привіт!»...

Запрошуємо до творчого спілкування

Я стрів колись прикрасу світу
Що звуть тобою, чарівна.
Схилились долу квітів віти,
Тобою за скрадалось світло,
І падав сніг – тебе мина.
Я так хотів іти із нею поруч,
Життя це спробувать на смак.
Та ніч, лиш срібний обруч
Просвітлює мені мій шлях.
Я відчуваю серця порух,
І втоми знак в твоїх очах.
І голосу твого лише подих
Мене манить, втрачаю страх,
Іду з тобою в своїх снах.
Збираю зрання мрії прах...

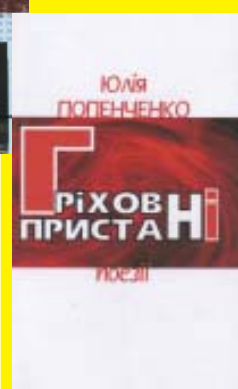
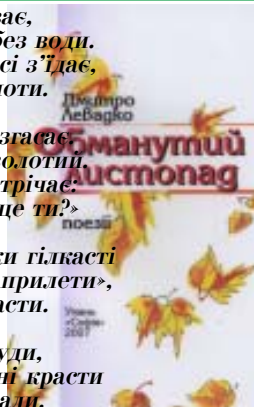

Стомився. Іноді таке буває,
Що в'яну, мов рослина без води.
Життя бурхливе нерви всі з'їдає,
Не давши ні хвилини самоти.

Додому їду. Вечір. День згасає.
Беру останній промінь золотий.
Мене в подвір'ї мати зустрічає:
«А я все виглядаю: де ж це ти?»

Опівночі не сплять думки гілкісті
Шепоче небо: «Вмієш – прилети»,
А місяць виганяє зорі пасти.

Заснувши, повертаюся туди,
Де я школяр. Іду черешні красти
У повні пахоців п'янки сади.

А він ішов, немов міся, по воді.
А він водою ішов неначе пароплав.
І плакала іржа – він сльози витирав руді,
А потай сам, як проклятий ридав.

Стояв до скону на своєму, як стіна.
Він вірував, ходив вклонятися до мощ.
Зав'язував він людям очі, наче пелена.
Народжувався і вмивав. Ішов. Він – дощ.

Я не бачу життя без польоту,
Що несе тебе стрімко кудись,
Я не хочу зими без морозу,
Ти здивовано так не дивись...
Відчини мені дверці до серця,
Немає, що кохаєш і ждеш.
Будь спокійним, не смій говорити,
Що за кілька хвилин ти підеш...
Я не хочу весни без цвітіння,
Перших квітів в зеленім гаю.
Хочу чути твоє шепотіння
І у ньому жадане «люблю».

Поетичний клуб «У Софіївці» об'єднує людей, закоханих у поезію. І тих, котрі пишуть вірші, і тих котрі — прозу, і тих, котрі оте все люблять читати-аналізувати-характеризувати. Учасники нашого поетичного клубу видають свої творчі доробки як окремими книжечками, так і друкуються в газетах та журналах України. Окрім того, клуб має свій щорічний часопис, який теж називається «У Софіївці». Отож, запрошуємо до нас на гостину. А може, з часом, Ви з гарного гостя станете членом нашої родини...

Петро ПОЛЩУК, керівник клубу

Видавничий центр «Софія» пропонує видавничо-поліграфічні послуги високого рівня:

- виготовлення макетів обкладинок та палітурок;
- палітурні роботи книг, наукових робіт, канцелярських документів;
- підготовка до друку і видання книжкової продукції;
- виготовлення ескізів та друк візитних карток, запрошень, вітальних листівок, буклетів тощо;

Отож, запрошуємо до співпраці. Гарантуємо доброзичливе ставлення та добротність виконуваних робіт. Чекаємо вас за адресою: м Умань, вул. Садова, 28.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: вул. Садова, 28, м. Умань, 20300, кімната 327.

Свідоцтво про реєстрацію — ЧС — 479 від 16. 06. 2003 року

Редактор ПОЛЩУК Петро Миколайович

Віддруковано з оригінал-макета ШІ Йовтий О. О. 20300, м. Умань вул. Садова, 28 Тел. 8 067 77 30 197 8 097 9 467